

Quadern de Música L'Ensemble Plus Ultra celebra el quart centenari de De Victoria, López Banzo torna a De Nebra i Josep Bros aborda 'La bruja', de Chapí

Cronologia peninsular

Xavier Cester

Els grups vocals del Regne Unit tenen una il·lustre tradició interpretativa pel que fa al repertori polifònic del Renaixement. És lògic, per tant, que de les illes provingui una de les iniciatives més destacades en aquest any que es commemora el 400 aniversari de la mort de Tomás Luis de Victoria. L'Ensemble Plus Ultra de Michael Noone ha culminat, amb els volums 9 i 10 (Archiv), una magna edició dedicada al compositor castellà, amb dos discs que contenen una imponent *Missa Salve* a vuit veus, així com un bon grapat de motets, defensats amb la pulcritud i l'equilibri (que no fredor) de les millors veus britàniques.

Feia massa que no comentava una novetat discogràfica d'Al Ayre Español, formació destacada en la recuperació del patrimoni barroc peninsular i que, encara que sigui en formació reduïda, aquí continua en bona forma. Guatemala va ser on va trobar el seu fundador, Eduardo López Banzo, unes atractives *Cantadas* de José de Nebra que ha enregistrat (Challenge Classics) amb la veu àgil i cristal·lina de María Espada.

L'influx d'Itàlia que es percep en aquestes pàgines també va arribar a André Campra, i és aquesta connexió la que explora Fabio Bonizzoni a *Gli strali d'amore*. El director de La Riso-

El Quartet Casals la torna a encertar amb un brillant CD dedicat a Boccherini ■ LUIS MONTESDEOCA

Fabio Bonizzoni ha dissenyat una trama d'emboïcs sentimentals per a una compilació d'àries de Campra

nanza ha dissenyat, seguint la tradició dels pastitxos de l'època (*Mamma mia* no va inventar res) una petita trama d'emboïcs sentimentals al voltant d'una deliciosa compilació d'àries italianes de Campra, abordades amb delicada expressivitat per Roberta Invernizzi, Cyril Auvity i Salvo Vitale.

Parlar de barroc francès és parlar de Les Arts Florissants i William Christie. El director francoamericà va crear fa uns anys un programa de perfeccionament per a joves cantants, Le Jardin des Voix, una iniciativa

que les càmeres de Bel Air han seguit a *Baroque Academie* (Bel Air). El procés d'audicions, el treball amb els professors, els assajos i els concerts són els principals capítols d'un documental fet amb amor. De ben segur que tornarem a escoltar alguns d'aquests cantants.

Continuem amb joves intèrprets, tot tornant a territori peninsular amb la música d'un gran compositor català, Antoni Soler. El seu extens catàleg de sonates per a teclat comença a ser explorat per Martina Filjak (Naxos). La vencedora del Con-

curso Maria Canals del 2008 desplega en aquests quinze exemples una destresa brillant.

La carrera del Quartet Casals continua amb una fermesa lloable que inclou llançaments discogràfics regulars. La darrera novetat està centrada en Boccherini (Harmonia Mundi), on, a més de les qualitats habituals, els Casals subratllen amb vivesa els detalls més gràfics, la qual cosa aporta a *La musica notturna delle strade di Madrid* una força evocadora inusitada.

No tot és castís a la sarsuela. A *La bruja* Chapí va crear un vibrant fresc on, al costat d'elements còmics puntuals, descolla la trama romàntica entre una bruixa bona i un caçador, encarnats per Nancy Fabiola Herrera i Josep Bros, amb un cant generós que compensa petites tensions a l'agut. Coneixedor com pocs d'aquest repertori, Miguel Roa garanteix la solidesa d'aquesta lectura captada per Deutsche Grammophon a La Maestranza, de Sevilla.

Tanquem ruta amb un altre teatre peninsular, el Liceu, i la reposició de *La dama de piques*, de Txaiovski, el 2010 (Opus Arte). El decorat i el vestuari sumptuosos continuen fent patxoca en la petita pantalla i són un bon marc per a la nítida direcció de Gilbert Deflo. L'aspecte musical no té menys interès, ja sigui la participació de Mishka Didyk com el desequilibrat Hermann, la Comtessa impactant d'Ewa Podles i la batuta matisada de Michael Boder.

La vida de Pau Casals en titelles, a Valls

Imma Martínez
VALLS

Forani Teatre va posar ahir un fort accent musical al festival de titelles Guant. *Pau. La vida de Pau Casals*, un espectacle clàssic de marioneta txeca, recrea en sis episodis la vida del violoncel·lista. La música

en directe del violoncel, que ocupa una part de l'escenari, és una part essencial de la proposta i condueix els ambients de la història del violoncel·lista més gran del món.

L'espectacle ha estat una de la trentena de propostes que el festival ha portat als escenaris de

Valls i l'Alt Camp. L'àmplia tipologia dels espectacles –tradicionals i experimentals–, dels segments de públic –adult (25%) i infantil (75%)– a què s'adreça, així com dels escenaris –teatre i carrer– ha tingut com a principal conseqüència que tothom hagi trobat un format. De fet, fins ahir,

El violoncel, a escena amb les titelles ■ E. MAGRE

s'havia registrat una mitjana d'ocupació del 80%.

Jordi Cartanyà, membre de la companyia Pa Sucat, que assumeix la direcció artística del Guant, destacava el nombrós públic que ha assistit a les representacions de carrer: "Potser és una línia a seguir, és a dir, que la gent no vagi a veure titelles, sinó que se les trobi al carrer". Cartanyà es mostrava satisfet que al Guant hagi tingut lloc l'estrena de l'espectacle *Don Giovanni in carne e legno*, de la companyia italiana Tap Ensemble i que ha suposat

un salt qualitatiu en el conjunt de la programació.

El setè festival internacional de teatre de titelles s'acomiada avui amb l'espectacle de teatre de figures, que barreja el mim amb titelles construïdes amb objectes simples, *Criaturas particulares*, de l'argentí Roberto White, al Teatre Principal de Valls (18 h). La companyia Pa Sucat i l'Ajuntament de Valls, coorganitzadors del festival, han de valorar la disponibilitat presupostària a partir de la qual es marcarà el perfil de l'edició vinent. ■